

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، گرمی باد !

اول ماه مه یاد آور روزی است که در آن کارگران شیکاگو در آمریکا جان خود را فدا کردند تا بعدها در سراسر جهان به جای شانزده، چهارده، یا ده ساعت کار روزانه، ۸ ساعت کار کنند. زمان ظرفی است که توانایی های انسان در قالب آن شکوفا می شود و کارگران شیکاگو بدین سان می خواستند اوقات فراغت داشته باشند تا بتوانند استعدادها و ظرفیت های انسانی و فرهنگی خود را نیز رشد دهند .

در جهان امروز و به ویژه در جامعه ی کنونی ایران، این مسئله بیش از هر زمان دیگر موضوعیت دارد. کارگران ایران- اعم از یدی و فکری- چنان در بند ابتدایی ترین نیازهای اقتصادی گرفتار آمده اند که حتا اگر کار شبانه را هم به کار روزانه بیفزایند باز هم از پس نیازهای روزمره شان بر نمی آیند. آنان به هر زبان به ما می گویند اینک بیش از هر زمان دیگر به فراغت نیاز دارند تا بتوانند روزنامه بخوانند، کتاب بخوانند، فیلم ببینند، موسیقی گوش دهند، مسافرت بروند، تفریح کنند، اوقات بیشتری را با اعضای خود بگذرانند و سرانجام از چنان فرصتی برخوردار شوند که بتوانند فارغ از سرکوب های معمول، تشکل های مستقل خود را برپا دارند و با تکیه بر آنها برای خواست های انسانی شان مبارزه کنند.

در چنین شرایط طاقت فرسا و اسارت باری، مناسبت اول ماه مه امسال را مغتنم می شماریم و ضمن گرمی داشت این روز، همصدا با کارگران سراسر جهان اعلام می کنیم که ما به اوقات فراغت نیاز داریم.

کانون نویسندگان ایران

۹ اردیبهشت ۱۳۹۲